

אכתקוים פרות

מה שמטריד אותי מאד, היא המחשבה שאמלא היתח טרים, אחות משה, בתולה זקנה וחמוצה, האם היתה נס אז מדברת ומזמרת את שירת הים, באותה הצלחה בכלל. חוששת אני שלא היתה טיפוס חיובי ביותר. היא לא אהבה כושים והיתה סתם סטסכנית, אך יחד עם זאת הגזים הגורל כאשר הביא עליה צרעת. בעל היה מספיק.

★ ★ ★

גלגל חמישי בעגלה

(1071/43) בעננותו הרבה, חושש שלא יזכה למכתבים רבים. כמה שהוא טועה! אני רואה בעיני רוחי את כל המורות והגננות שתצפנה אותו במכתבים, ותהינה מלאות הבנה. לא בלי טיבה.

... העניין הוא בזה שעשר שנות קיום המדינה לא הצליחו להמית בי את האידיאליזם, ולמרות שנוספה אלי גם לא מעט ציניות, נדחפתי מתפקיד חלוצי אחד למשנהו. עבדתי במעברה גדולה — זה היה פעם במורה — התנדבתי לעזרת יישוב עולים בגליל, ולאחרונה אני נמצא ביישוב ספר באזור ירושלים. אין לי טענות אף אחד. אני גוהה בחיי כרצוני ואיני דורש מיודי שיעשו כמוני. והם באמת לא עשו. הם נשארו בעיר, עבדו והקימו משפחות. כל יודי שהתחנן היה אבוד בשבילי. רחוק, בחברה של נשואים, מרגיש את עצמו כגלגל חמישי בעגלה.

מילא. אולם אם מגיע לגיל בו גם הוא מתחיל לחשוב מיני מחשבות. ואז בנות החברה שלו כבר גידלו ילדים ברובן... התחלתי לחפש משהו בשבילי. האמת היא שפשוט לא הולך לי. או שהתברר שהיא לא היתה שחה את תשומת הלב, או שהעלתי את מחירי. כאילו נדברו ביניהן כולן — עלי לחזור העירה. יבוא זמן שאעשה זאת, אך הזמן הזה בהחלט לא הגיע עדיין. ועל כן אני ממשיך לחפש.

עובדת פניתי אלייך אין בה משום צעד של יאוש. צעד של יאוש יהיה אם באמת אחזור העירה. אני פשוט משתמש בכל האמצעים כדי להתרועע אל בנות... קשריני בקשר מכתבים עם בחורה שלא חיבלה מן העובדה שהכתובת נושאת את השם „דואר נע“. אחת שלא תחשוב לעצמה לחובה קרובה להציל אותי משגעונותי ולהחזירני לתלם העירוני, אלא תקבל את הדברים בפשטותם...“

★ ★ ★

הכי נחמדות בחייך

שלושתן בנות 20 וטוענות שהן הנערות הנחמדות ביותר בחיל התותחנים (1071/44) ואם אינכם מאמינים, אז שתשאלו את כל הטייס. ונגיח שהן באמת מתעניינות בארץ, ארכי סקטורה, מוסיקה, עתונות ותיאטרון, כפי שהן טוענות. הן מהירות שיה לגמרי לא פשוט להתכתב עם בנות חיל התותחנים, ורק אם אתם חושבים את עצמכם לפגזים כבדים שתעשו זאת, שם שמחה של אחת מהן הוא כשמי והיא לא בת דודה שלי, אני שמחה לומר.

★ ★ ★

מארגנטינה

בעברית כמעט בלי שגיאות כותב (1071/45) צעיר מאר-גנטינה, הרוצה להתכתב עם נערה ישראלית. הוא באמת אחר משלנו. הוא יודע אפילו לומר „כל הנושאים.“

★ ★ ★

היא תלמידה טובה

כלום אשמה אני (1071/46) היא בת 17 וחצי, תלמידת שמינית בקריית חיים, תלמידה טובה וכולם אומרים עליה שהיא נחמדה? היא חושבת שיהא זה נורא נחמד אם תכתבו אליה ותשלחו לה תמונה. היא חברה המחנות העולים ויש לה המון חברים וחסרות והיא נורא אוהבת להתכתב.

★ ★ ★

אולי אתם יודעים ה... אני לא רוצה להגיד מה — שהמציא את המדרגות הגבוהות באוטובוסים, אסונן של כל לובשות חחצציות חצולותי שלחו אותו אלי, יש לי שתי מלים זוסר לו.

★ ★ ★

לא כסימטאות צרדיות

שאוקוף לחשבוני נצחון גדול, מואלים (1071/47) לומר לי הם ביטלו את המדור כל הזמן, עד אשר ראו את האור. הם עשויים להיות מטרה מצוינת לאלה המשתגעות אחרי צנחנים. לא רק שהם צנחנים, הם אפילו קצינים, תארו לכן, רצונם להתחדע אל שתי נערות בנות 18-20, כאלה „שנוכל לסטיל אתן ברהובות הראשיים ולא ניאצל לעבור אתן בסמי טאות הצרדיות.“ מובן שמכל זאת עליכן להבין שאין הם מתכננים לחליפת מכתבים ממושכת. אינכן מוכרחות להיות שתי חברות כדי לכתוב אליהם. עליכן רף להתגורר ארשם בין תל-אביב לחיפה, יש להם דעות קדומות על עמולה ברורו.

★ ★ ★

רגילה בתכנית

היא (1071/48) אמנם קוראה לי רותי, אך היא מ ש ו כ נ ע ת שאני יאוש צביקה, מתקשמת על כן לכתוב אלי בגוף שני, זכר — דבר שאיני מוקשמת ממנו ביותר, כמובן מאליו. היא מנסה היא להסביר לי, נערה רגילה בתכלית. הייתי

מאמינה לה גם אלמלא ניסתה לשכנע אותי כל כך. משתגעת אחרי ספרות טובה, ואפילו אוהבת את ענגון ובורלא. חוץ מזה היא נורא אוהבת ריקודי עם, מהותומרת! ואם החברה רוקדים לפעמים איזה ריקוד אחר, היא לא נשארת מאחור. על הכותב אליה להיות, אפוא, בעל כף לרקוד, כי זה, כמו-כן, חשוב מאד להתכתבות. לא חשוב הגיל, רק לא בן שלושים. זקן מדי היא כוהבת, דביו ירוק, אם זה מוצא הן בעיניכם. אני מתעבת דיו ירוק.

★ ★ ★

מורה, גננת, סקידה, ירושלמית

כבר חשתי שהשבוץ לא יהיה המדור בעל רמה אקדמאית. אך לא. האקדמאי שלנו הפעם הוא (1071/49) הכותב, בשביל הכסף שלי, כמו תלמיד חמישי: „בחור גבוה למעלה מבינוני בגיל 26, השכלה אקדמאית טכנית, מעוניין בקשרים עם בחורה בגיל 20-25, מורה, גננת, סקידה או סטודנטית“

חביב וכת מקסימה, דירת פאר וחוג מעריצים נרחב מאד. כולם מעריצים את נילי, אפילו נשים. והיא כמעט הצליחה להגשים את חלומה הכמוס, להיות בעלת טרקלין בסגנון המאה ה-18. כולם באים אל נילי, לא כל כך אל גדעון: שחקנים, אנשי בוהמה, סתם יושבי רוול, נוער זהב, רופאים ויורכי דין צעירים, אנשי החברה, טייסים ואפילו חיילים מובאים לשם. היא יודעת להתרועע עם מלכים ואכיונים, משם שקראה פעם את „אם“ של קיפלינג. נילי מקבלת את פני כולם בחביבות אינסופית. היא רוכשת ידידים והצלחה בחברה בכל אשר תפנה. משתדלת מאד לתת לאורחיה להרגיש כמו בבית. יש לה מלה מוכנה לכל אחד. עם הנשים היא מחליפה מלים ודעות על האופנה האחרונה, מוכנה תמיד ליעץ מה לתפור. כי נילי מוחזקת, משום מה, ארביטר אלגנטריוס. היא תלכש את צו האופנה האחרונה תוך התעלמות גמורה ממראיה. היא מרעננת את מלתחתי אחת לחורש, מגלה בחיוך טוב לב לחברה לא-ביותר הדורה שגילתה תופרת קטנה באמת לא יקרה כל כך. היא מסוגלת, ויודעת, בשעת הצורך, להחליף בדיחות ומלים לא ביותר טרקליניות עם הבתורים כדי שיראו שהיא מן החברה, כשהיא רוצה בכך. והם משתגעים אחריה, נדים לה על שהיא נשואה כל כך באימץ לגדעון.

אין בה כל מגרעת, כפי שאתם רואים. היא עקרת-בית למופת, מגישה לאורחיה עוגות נפלאות. כי אחרי הכל, באמת, לא כל כך נורא לבשל, היא נותנת להבין בהכנה של סבל-מה.

כי נילי יש המון שאיפות מדוכאות. היא מרגישה שיכלה ליצור משהו גדול, שהיא מחמיצה המון. פשוט לא נותנים לה. יש לה טעם אמנותי נפלא. כאשר היו ציוריו של דייגו ריחיה באופנה, מיהרה להוריד מעל הקיר את החרציות של ואן-גוך ולתלות במקומן את מוכרי הפרחים. כשטר חזניו של הציור המקסיקני, נוכחה מיד לדעת שהטעם הטוב מחייב ציורים ופאנייים ענוגים, מודפסים על משי. מעולם אין היא קוראה ספר, אבל אל תספרו לאף אחד. היא יודעת, בשעת שיחה, לזרוק מלים כתיאטרון אבאנאראדי, ברסס ובקט, כאילו היא שהמציאה אותם. היא שגאת קישט, באמת, מומחיותה היא בגיאו. לא רוקנירול. הגיאו האמיתי, הצרוף, היא אינה מחמיצה שום גים סאשן בבית ציוני אמריקה, והיא ניסתה לקרוא הכל אודות תקופת שיקאגו ואם במקום תקופת ניו-ארדליאנס היא אומרת סנטל-לאיס, אל תשימו לב לכך. היא יודעת שכוכבי הגיאו האמיתי הם דיוק אלינגטון, דיוי גילספי וג'ין קרופה, אך אם תחליף בודון — כפי שעשיתי אני ברשעותי, אני מודה — את התקליטים על הפאטיפון החודש ביותר שלה, לא תרגיש שהוא אציל אנגלי.

מובן שהיא נוכחת בכל מאורע חברתי גדול. פתיחת היכל התרבות, קונצרטים (רק כאשר מנגנים את העורב הלקחן או, לכל היותר, מוסיקת ליל זעירה). לפני שבא אמן זר ארצה, היא ממחרת להתעניין ברקע שלו, ויודעת, יום לפני הצגת הבכורה, לומר ששנטה היא מאד ראו והגולדן גייט הוא רביעייה של כושים ששרים ספיריטואלס. אתם יודעים מה זה ספיריטואלס. שירי דת נפלאים, באמת... היא נחשבת לבת שיחה נפלאה, פשוט משום שיש לה זוג עיניים גדולות ובהותה, אותן היא תולה בפני הדובר, הנמצא אותו רגע בעיניים. איזו שומעת נפלאה. בכל הדוממות הנכנס בזהירות את המלה טיים לשיחה. לא כדי לצטט את הכתוב שם על המשבר הכלכלי העובר עליה על ארצות-הברית, או אפילו משחק הגולף האחרון של אייק. זה פשוט נשמע אינטליגנטי יותר אם תאמר „ראיתם מה שכתוב בטיים על רוברטו ואינגריד?“ מאשר אם תתן להבין שקראה זאת, חלילה, בשבועון קולנוע ישראלי. יותר אוטוריטיבי, אם אתם יודעים למה אני מתכחנת.

ציפור קטנה לחשה לי...

„אני נורא מאושרת לעבוד בתיאטרון זירה. זוהי זכות גדולה. לא הייתי מחליפה אותו בשום תיאטרון אחר. במה נסיינית נפלאה. מיכאל אלמוז — במאי מוכשר.“ זאת ועוד עצמולים מסוג זה אמרה עוד לפני חודש יעל ישי, נערת השבוע (העולם הזה 1065) עתה למירסומת כפי שלא היתה זוכה לה בתנאים אחרים... דן בן-אמוץ אמר לפתוח מזללה בירושלים, ניסה לפתוח את יורם מטמור שיכוא לעבוד שם. יורם, אומרים, גירד בספרתו ואמר: „כן, אבל מתחננים שם“... דודי מספר לכל מי שרוצה לשמוע, איך שהוא עובד בדיוק שלוש שעות בכל יום על ספרו החיש, בו יתאר את הרפתקאותיו ה-אסיאתיות... אם תראו את עליזה עולש מתהלכת ככובע סמבל כחול, אל תחשבו שהושפעה מן התעמולה לקראת העשור. „אני מתהלכת אתו כבר ארבעה קייצים, אומרת היא... אגב, אחת האחריות להכנסת כובע הסמבל לאופנה ככובע הלאומי שלנו, היא קצינת העתונות של אלעזר דבורה לוי. היא שלהח, מיד אחרי התצוגה של מיסטר ג'ון בתל-אביב, כובע אלעזר וכובע סמבל שקנתה בלירה וחצי, אל מיסטר ג'ון. הכובעים הגיעו בריגע פסי-כולוגי מתאים: מסיבת עיתוני עתוני אופנה, בה סיפר מיסטר ג'ון על ישראל. מיסטר ג'ון הואי להצלסל עם כובע סמבל וכובע אלעזר, דבר שהוליד כנראה, במרחם של האחראים לכך, את הרעיון הגאוני של מכירת כובעי סמבל למחירים ככובע הלאומי... לשני זוגות בתיאטרון העברי לא יהיו בעיות משפחתיות בתקופה הקרובה. באגדות לוד של משה שמיר, שיועלה על במת הקאמרי, מתעלס חייל עם חתיכה. החייל יהיה הזלל באמן, והחתיכה אשתו, אסתר אשד. במחצוף אותו בשקט, של זירה, כאשר יתעלסו ריקה זראי ודוד סמדר תפקח עליהם עינו הססתר... בנאלי, שישב בכסית בדיוק מולם, ליד מברכים כל הזמן על חתיכות התפרץ: שמה יש את כולם מכיר רק שני סוגים של חתיכות: שמנות ורזות.“

נערת השבוע

גליה, אמר יוליוס קיטר, מחולקת לשלושה חלקים. איני יודעת לכמה חלקים מחולקת גליה ארקין, אך כל חלק הוא חמוד מאד, כפי שאתם נוכחים. גליה היא אחותו של ג'וקי, אך מתונה יותר ממנו, אם אתם יודעים למה אני מתכוונת. גם יפה יותר, בעצם.

גליה בת ה-20 יודעת שהיא יפה, והיא מנצלת את זה: היא ניסתה להיות מלכת יופי („פיתו אותי. אמרו לי שיש לי כל הסיכויים“), שחקנית, (בעצרת החלומות התבטא כל תפקידה באמירת „היי“ לחנה מרון), ועתה היא לומדת בבית-הספר לאופנה של משכית. היא לומדת להלך בחן, להתאפר, לשבת נכון ולדעת ללבוש בגדים יפים. „זה נורא נחמד“, אומרת היא, נורא ברצינות. „כמו שפסחה אחת גדולה.“

לאחת, מספרת היא, מלמדים כיצד להוריד שותן מחלק זה של הגוף; לאחת מיעצים להסתיר את הרגליים, קובעים שתהיה דוגמנית לשמלות-ערב ומכנסיים ארוכים. „לי יש מזל. אני מתאימה לכל“, אומרת היא.

בסיום למודיה. רצוי שתהיה ירושלמית וחובבת מוסיקה בין היתר.“

★ ★ ★

רוק הארסון וליז טיילור

באמת, כל הבחורים בהם נתקלו (1071/50) היו שטחיים וריקניים. הן, כמובן, לא. הן רק תל-אביביות בנות 17, גבוהות, הטוענות בעונה רבה, שאמנם אינן יכולות אולי להתחרות בליז טיילור ומרילין מונרו, אולם יחד עם זאת אינן מהססות לקבוע שצורתן הצינורית אינה מאכזבת. הן מתעניינות — כן, כן — בכל השטחיים.

רצונן, על כן, להכיר שני חברים בבני 20-22 צעניים, לא סנובים ובעלי חוש הומור. (יש באמת צורך בחוש הומור כדי להתרועע איתו, נדמה לי). „ברור שלא נתגנו שגבהם יהיה כשל רוק הארסון, אך נסתפק בהוספת מספר סנטימטרים על גבהנו.“

★ ★ ★

חברתי נילי

גם אם אחיה מאה שנה, לא אגוע לדרגתה של חברתי נילי, ואני מוכנה להודות שהקנאה מדברת מתוך גרוני. הצרה אתה, וואת לא אסלה לה, היא שהיא כליל המעלות. קומתה גבוהה והיא באמת לא שמונה כל כך, ויש לה בעל